

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ἐδέησε δύο συγχωριανοὶ του νὰ τὸν ὑποβα-
στάσουν διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ σπίτι
του..

Καὶ ἤρχισεν ἡ κομικὴ ὁδοιπορία. Δεξιᾶ καὶ
ἀριστερὰ ἔβαινον δυσκόλως συγκριτοῦντες ἀπὸν
ἀπὸ τῶν βραχίονων δύο εὐρύτεροιοι συνδημότιοι
του.

Αὐτὸς, πότι γέροντων ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ
πότι ἀπ' τὸ ἄλλο, ἐσύρετο φλαρωῶν, κατατρώ-
γων ουλλαβάς, ἀποτέμων φράσεις, βωμολοχῶν,
ἄδων, βλασφημιῶν, ἐρωτικοποιῶν.

Τὸ φέσι του εἶχε μεγαλοπρεπῶς πλαγίως κλίνη
ὡσὰν καὶ αὐτὸ νὰ ἦτο μεθυσομένο.

Τὸ πανοβράκι του μπαλωμένο, ὡς λιπίον λέμ-
βου συνεπτυγμένο, ἐκυλινδεῖτο μεταξὺ τῶν σκε-
λῶν του ἀπελειτικῶς, ὡσεὶ ἐλειονολογοῦν τὸν κά-
τοχόν του μὲ τὰ ἐπιτωχωμένα κρεμασιάρια του.
Τὰ ἀνυπότακτα μουσιάρια του, — ὄγρὰ ἀκόμα
ἐκ τῆς οἴνοποιίας — ἔσταζαν. Τὰ μάτια του ἠλιθίως
ἐστριφογύριζαν εἰς τὰς κόγχας των. Καὶ ὅταν
δὲν ἐτραγουδοῦσε, ἐξέφευγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του,
σεσουρμένο, στεγνόν, ἀποκατωμένο τμήμα λέ-
ξεως, τὸ πρῶτον συνθετικόν, μετὰ παρέλευσιν
δὲ τινῶν δευτερολέπτων δυσπνοίας καὶ μετὰ τρί-
κλισμα δύο τριῶν βηματίων ἐστραγγάλιζε τὸ ἀπο-
μεινάρει τῆς λέξεως, ὅπερ ἦν ὡνε μὲ τὴν ἀρχὴν
τῆς ἐπομένης.

Αἱ λέξεις ἐννοεῖται οὐδένα εἶχον συνειρομὸν
πρὸς τὸ σύναλον τῆς ἀκατασχέτου λίμας του,
ὅπως καὶ τὸ φέσι μὲ τὸ κεφάλι του.

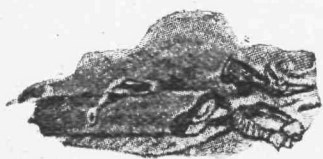
Ἀπὸ ἓνα στενοσόκακο ἀπήγετο ὁ οἰνόφλυξ
γέροντων ὑπὸ τῆς τιμητικῆς συνοδείας

Ἐνθ' ἐπερνοῦσε θριαμβευτικῶς, τρεῖς τέσσα-
ρες χωριατοποῦλες ἦσαν εἰς τὴν πόρτα ἐνὸς οἴ-
τιοῦ. Καὶ βλέπονσαι τὸ θέαμα, ἤρχισαν νὰ ξεσποῦν
εἰς ἀτελενιήτους καγχασμούς, ὅτιε μία ἐξ αὐτῶν
κατακόκκινη ἀπὸ ζῶν, ἀποχωρισθεῖσα δύο τρία
βήματα ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἔσπευσε νὰ φωνάξῃ μὲ
μειδιάμα ἀπείρου χάριτος πρὸς τοὺς συνοδοῦς
τοῦ μεθυσομένου :

— "Ἐ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ, ποῦ τὸν πᾶτε; Σιό...
φωτογραφεῖο;

Ἡ εἰρωνικὴ ἐπίθεσις τῆς χωριατοπούλας ἦτο
στρατηγικωιάτη, καὶ δικαίως, ἀφοῦ ὁ κῆρ-Θά-
νος ἦτο πλέον ἀπὸ τὸ μεθύσι... κουμποῦρα!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΛΛΟΙΩΣΗ

Μικρὸ δρομάκι ἀθόρυβο
ἀνάμεσα σὲ δέντρα ἰσοθεμένο,
δρομάκι μου γαλήνιο
μὲ σκόνη σὰ μετᾶξινη στρωμένο.

Γλυκὸ τραγοῦδ', ὁ πόνος μου,
π' ἐξωτικῶς τῶχαν τραγουδιμένο,
γινόταν σὺν σὲ διάβαινα,
τερπνὸ, παράξενον, ἀγαπημένο.

Χαρᾶ; πηγὴ ἀστήρευτη,
ἦσαν γιὰ μένα νεροκρουσταλοῦσα
ποῦ γέροντας στὸ ὄχτο της
ἀπ' τὸ νεράκι της νὰ πιῶ ζητοῦσα.

Μὰ τώρα... Ὅλα τέλειωσαν.
Τὰ δένδρα ὅπου σ' ἔσκιαζαν χαθῆκαν.
Γιὰ ζεστασιὰ τὰ ἔκοψαν.
Ποιὸς ζέρει σὲ πειὰ τζάκια νὰ καθῆκαν.

Κι' ἡ σκόνη σ' ἡ μετᾶξινη
βαθειά, τσουχτὰ τὸ πρόσωπο πληγώνει,
μικρὸ δρομάκι ἀθόρυβο
ποῦσαν γιὰ μὲ τῆς εὐτυχεῖς τὸ χελιδόνι.

ΔΙΨΑ ΠΑΛΗΩΝ

Τσοπᾶνε, σοῦριζε. Μ' ἀρέσει
ν' ἀκούω τῆς φλογέρας σου τὸ νόστιμον ἀχρό.
Πλέξε ἀπάνω στὸ καλάμι
κᾶποιαν ἀγάπη, κᾶποιον ἔρωτα γλυκόν, ἀγνό.

Πές γιὰ παλιὰς θεῶν ἀγάπες
ποῦ ξετυλίγονταν κρυφὰ μέσα στὶς φυλλωσιές
γιὰ ὄριμες θερμὲς παρθένες,
καὶ τῶν Σατύρων τίς ἀδάμαστες ὀρμές.

Τραγοῦδισε γιὰ τῶν Βουκόλων
τίς ἤσυχες καὶ ἤρεμες ἀγάπες, τίς παλιὰς,
γιὰ τ' ἀγκυλιόσματα τὰ θεῖα
μέσα στὴ στάνη, πέρα καὶ στὶς καλάμιές.

Σοῦριζ' ἀχόρταγα, τραγοῦδα
τὴ τρισευτυχισμένη ἰκείνη ἀδολὴ ἐποχὴ,
γιὰ νὰ γευτῇ, λίγο τὸ μῦρο
τῆς παλαιᾶς ἀγνάδας, ἡ ἀχαρὴ μου ἡ ψυχὴ...